

„каза; прѣди единъ часъ бѣше ведро и ясно; сега е „пълно съ облаци едни пò-гъсти, други пò-прозрачни; „кой знае, какво ще се случи слѣдъ малко? Ще зависи „отъ вѣтъра. Така е и съ политиката днесъ за днесъ; „вчера новинитѣ ни като че да бѣха май по-успокоителни, „днесъ не зная, какво да ви кажа. Както ви каза и самъ „императорътъ, ние искрено желаемъ миръ при благо- „получно разрѣшение на дневния въпросъ, но запазва- „нето на мира не зависи само отъ насъ . . . Въ всѣки „случай, съ думи голи сме рѣшени да не се задоволимъ... „Впрочемъ, вие бждете спокойни. За България сѣ ще „стане нѣщо добро. Русия, каквото и да се случи, нѣма „да я остави така. Рускиятъ императоръ е далъ за това „думата си!“ Тия бѣха послѣднитѣ думи на руския кан- „цлеръ къмъ българскитѣ делегати. При това той имъ „пожела добъръ пжтъ, добри успѣхи въ патриотическото „имъ дѣло и добро връщане въ свободна България. Тѣ се „оттеглиха прѣпълнени съ чувства отъ уважение, любовъ „и благодарностъ къмъ тоя знаменитъ руски канцлеръ.

Лека прѣстъ сега и нему! Той заслужва вѣчния спо- менъ на България.

* * *

Слѣдъ тази ауденция ние ходихме да оставимъ сбо- гомъ и на Гирса, и на Жомини, и на нѣкои други още лица. За длъжностъ счетохъ азъ лично да ида да върна визита на Филипова, отпослѣ главенъ финансовъ контро- льоръ въ Русия, който бѣше доходилъ да ме види и съ когото азъ бѣхъ се запозналъ, по прѣпорѣжка на гене- ралъ Игнatieвъ, още прѣди двѣ години въ Цариградъ, дѣто бѣ дошълъ за нѣкое врѣме.

Седнахъ послѣ та писахъ писма до покойния Ев- логий Георгиевъ въ Букурещъ, до графъ Распони въ